

Lângă cine stai pe bancă?

Interviu cu Luci si Dani Milian

„Învată din greșelile altora; viața e prea scurtă ca să le faci tu pe toate”, a spus cineva. Despre greșelile ei din trecut, Luci Milian vorbește deschis, le recunoaște, știe că nu mai poate da

timpul înapoi, dar ar vrea ca alții, citindu-i povestea, să fie feriți de experiențe asemănătoare cu a ei. Ascultând-o, mi-a venit de mai multe ori în minte versetul: „Nu judecați...” și de asemenea: „Cine stă în picioare, să ia bine seama să nu cadă”. Luci a avut în viața ei un moment în care s-a întors acasă. Povestea ei are un mesaj pe cât de simplu, pe atât de important. „Dumnezeu nu ține seama de vremurile de neștiință, ci poruncește acum tuturor oamenilor de pretutindeni să se pocăiască...” Fapte 17:30

Sunt primul copil născut în familia Horopciuc Vasile și Aurica. Mă declar hunedoreancă pentru că m-am născut în Hunedoara. Tatăl meu a venit întâi prin '57 să lucreze în combinat la Hunedoara, apoi a venit și mama și aici s-au căsătorit. Mai am o soră, pe Livia și un frate, Beni. Părinții mei fiind credincioși, m-au dus și pe mine și pe frații mei la biserică tot timpul cât am fost mici. Uneori mergeam cu plăcere, alteori nu aveam de ales. Când am mai crescut am cântat în orchestra de mandoline a bisericii. Pe atunci orchestra era dirijată de fratele Csantos care acum trăiește în Ungaria. În orchestră mai cântau atunci frații Mănuțiu, Tabita Furdui, Tabita Drăgoi, Dana Bold, Nina Faur și bineînțeles, alții. Amintirile mele legate de orchestră, se pierd în perioada liceului. Atunci începusem să nu mai prea merg pe la biserică.

În vremea aceea nu era prea comod să fii copil de pocăit. Duminica se făceau tot felul de activități cu pionierii și cum eu mergeam la biserică, mai tot timpul aveam probleme. Eu de mică am fost o „cântăcioasă”. Într-o perioadă am fost chiar și solista școlii. Profesoara mea de muzică, doamna Mureșan, ținea la mine pentru că, spunea ea, sunt un copil talentat dar cu un talent nefructificat. A venit la noi acasă împreună cu directorul școlii, dl. Stoica, să îmi convingă pe părinții mei că ar fi un mare păcat dacă nu m-ar da la școala de muzică, pentru că sunt un potențial și nu unul contrafăcut. Tata s-a scuzat spunându-le că noi suntem pocăiți. În înțelegerea lui credea că dacă aș merge la o școală de muzică voi ajunge mai apoi să cânt prin vreun restaurant, așa că nu m-a lăsat să merg.

După ce am terminat 10 clase, am evadat. Am plecat să fac o școală profesională la Timișoara. Acum, erau ele școli și mai aproape de casă, dar am vrut ca să scap nu știu de ce... Aveam impresia că sunt închisă într-o cușcă. Aveam impresia că tot timpul sunt dirijată. Am plecat în Timișoara pentru că am vrut să fiu liberă, dar mi-am dat seama când am ajuns acolo că sunt și mai îngrădită. Stând la internat, eram obligată, ca de altfel toți, să port fâș roșu, pantofi vișinii, bentiță și număr matricol. Am urmat acolo cursurile școlii populare de artă timp de doi ani.

Ce ai învățat în timpul acesta?

Să merg pe două drumuri care duc nicăieri. Mergeam la discotecă pentru că îmi plăcea foarte mult ca să dansez, dar mai mergeam și la biserică și îi chemam și pe alți colegi să vină cu mine. Până în anii liceului am fost crescută în biserică și aveam cuvântul lui Dumnezeu în inima mea. Timișoara a fost o perioadă de căutare. Am vrut să văd ce înseamnă viața, să încerc să descopăr de la ce mă tot îngădesc părinții. Am vrut să fiu singură și să iau eu toate deciziile în ceea ce mă privește. Cu alte cuvinte, căutam să fiu fericită, dar nu căutam unde trebuie. Îmi amintesc că eram dezamăgită de fiecare dată când mă întorceam de la discotecă; mergeam singură și mă întorceam singură. În drum spre casă, așteptând tramvaiul, mă tot întrebam: „Este cineva în lumea asta mare care vede la mine mai mult de un păr blond și o pereche de pantaloni strâmți? Cineva care să mă iubească pentru ceea ce sunt eu?”

În Timișoara l-ai cunoscut pe viitorul tău soț...

Da. Stăteam la cămin și într-o zi m-am dus la nunta unei colege de serviciu. Acolo l-am cunoscut pe Iulian. Căutam un partener de dans și nu eram mulțumită de nici unul din cei disponibili. Singurul care mă interesa și mă intriga în același timp, stătea la masă cu bătrânii. Aș fi dansat cu el dar așteptam să fiu invitată, lucru care s-a și întâmplat dar pe la sfârșitul nunții. După o vreme destul de scurtă, am hotărât ca să ne căsătorim. Părinții amândurora au fost împotriva. Ai mei pentru că ar fi vrut ca să mă căsătoresc cu un băiat pocăit, iar ai lui pentru că ar fi vrut pentru fiul lor o fată cu facultate, așa cum avea el. Perioada de prietenie a fost destul de agitată. Deși ținea la mine foarte mult, era și foarte posesiv. Ceva din mine îmi spunea că nu o să o duc bine cu el dacă ne-am căsători, dar în mod inexplicabil și acum pentru mine, nu puteam să îl las. La puțină vreme după ce ne-am căsătorit mi-am dat seama ce mare greșeală făcusem.

Ca una care ai trecut pe aici, ca sfat ai pentru tinerii care pleacă în alte orașe la școală, abia așteptând să scape de îngrădirile părinților?

Tinerilor, vreau să vă spun că „nu”-urile părinților nu sunt rele în esență. Ele sunt fie greșit înțelese de voi copiii, fie greșit puse de către părinți. Un lucru e clar; anii petrecuți în lume sunt ani iroșiți. Mai mult, deciziile luate te urmăresc toată viața și departe de Dumnezeu nu prea poți lua decizii bune. Mă gândesc de multe ori că dacă mi-aș fi ascultat părinții, aș fi avut azi o familie creștină și nu aș fi fost singură. Am învățat pe propria piele- și a fost o lecție dureroasă- că e foarte important cum îți petreci tinerețea. Vrei sau nu vei, lasă amprente pe toată perioada următoare a vieții.

Cu toate acestea, nu te gândeai să te întorci la Dumnezeu...

Nu. Au fost ani grei și eram tare amărâtă în suflet, dar nu mă gândeam la Dumnezeu. Mă gândeam la divorț. Dumnezeu mi-a vorbit nu printr-un mesaj de evanghelizare ci printr-unul de nuntă. Când privesc acum în urmă, îmi dau seama că nu am avut nici o contribuție. Atâta știu: acela a fost momentul când Dumnezeu s-a îndurat și de mine. Era 18 octombrie '80, ziua de nuntă a fratelui meu. Ce s-a întâmplat atunci nu pot ca să explic. Undeva în adâncul sufletului îmi era dor de o cântare, de un program de la biserică... Nu îmi mai amintesc nimic din predică, dar știu că am plâns într-una. Cred că era tare ciudat ce se întâmpla cu mine, pentru cei din jur. Era nuntă totuși, nu înmormântare. Nu mă puteam opri din plâns. Senzația mea era că am fost plecată undeva departe și ca fiul risipitor, acum m-am întors acasă. Mi-am spus: „Aici e locul meu.” Din momentul acela nu a mai contat cine și ce spune. Am venit acasă și joia următoare l-am informat pe soțul meu că începând din ziua aceea voi merge la biserică. El nu este un om religios și făcusem o înțelegere între noi că nu vom merge niciunul la vreo biserică. Nu era o cerere de voie ci i-am spus că hotărârea mea are legătură cu ceva care s-a întâmplat la nunta fratelui meu și că nu pot explica ce anume s-a întâmplat. M-a întrebat cum rămâne cu înțelegerea noastră și i-am spus că aceasta a ținut până atunci.

Cum altfel a reacționat soțul tău?

La început a crezut că e un simplu moft, dar apoi a înțeles că hotărârea mea era serioasă. Când i-am spus că m-am hotărât și să mă botez, mi-a spus clar că nu va veni la botez. „Dacă tu ai hotărât să te pocăiești, între noi totul s-a terminat.” Dar între noi nu mai era de mult mare lucru. Spuneam mai devreme că m-am gândit de mai multe ori la divorț. De fiecare dată mă gândeam la Adi că avea să crească fără tătă (pe Dani încă nu-l aveam). Și mai erau părinții mei. Pentru ei ar fi fost o adevărată traumă divorțul meu iar eu nu vroiam ca persoanele atât de importante din viața mea să sufere din cauza alegerii mele. Mai bine sufeream eu. Dumnezeu a îngăduit toate acestea în viața mea ca eu să învăț niște lucruri și le-am învățat. Au fost lecții aspre dar le-am învățat. Dacă aș putea da timpul înapoi, aș alege altfel.

Bucuriile tale...?

Copiii, în primul rând. Adi a fost un copil cuminte dar care s-a maturizat prea devreme. În ziua când a hotărât să se mute în casa viitorilor lui socrii, am plâns mult. Până în ziua aceea fusese ajutorul meu, stâlpul pe care mă sprijineam. M-am văzut singură cu Dani (pe el l-am primit de la Domnul în vremea în care nu mă așteptam și nici nu credeam că mai pot naște). Mă rugam ca „Dumnezeu să lucreze și la inima lui. E un copil răzvrătit dar Tu poți să ai milă și de el” și rugăciunea mi-a fost ascultată.

Dani, ce anume te-a determinat să iei această hotărâre?

Era prin primăvară. Eram acasă pentru că suferisem o fractură la gleznă în timpul unui joc de fotbal și aveam piciorul în ghips. Avusesem pentru o perioadă o prietenă nepocăită de care mă despărțisem de curând. Se întâmplaseră parcă prea multe dintr-o dată în viața mea. Într-o zi eram în casă și vorbeam pe net cu Adi și cu Ruben. Am avut un moment de mare cercetare în urma

căruia am început ca să plâng singur în camera mea. Am chemat-o pe mama la mine în cameră și i-am spus că vreau ca să mă pocăiesc pentru că nu mai vreau să stau așa.

Ai amintit și de Ruben. Cum este la întâlnirile voastre de adolescenți?

Îmi place tare mult. Suntem doar tineri de vârsta liceului, deci de vârste foarte apropiate și astfel putem să vorbim despre simțămintele și problemele cu care ne confruntăm cu mai multă libertate.

Cum a fost ieri la Alba?

Fain. Am mers cu trenul. Eu am mers la biserica baptistă veche. Ne-am întâlnit cu tineri de prin toată țara, chiar și cu cei de la Tulca de unde este Adi.

În ce relații ești cu tatăl tău?

Mmm. Mai vorbim din când în când la telefon. L-am chemat și la botezul meu dar nu a venit. Este un om tare dificil și nu se prea poate vorbi cu el.

Reîntorcându-ne la bucuriile tale, Luci...?

V-am spus despre Adi și Dani. Sunt recunoscătoare lui Dumnezeu pentru modul minunat în care El îmi poartă de grijă în fiecare zi. Fiind o femeie singură, cu bunătate El împlinește toate nevoile mele. Mă bucur pentru relația frumoasă pe care o am cu soacra mea. Și astăzi îi spun mamă. Socrul meu a murit dar și el a ținut la mine. Îi spunea deseori lui Iulian: „Să te împaci cu Luci că tu nu ai femeie de lăsat!” Tot la bucurii le trec pe cele două prietene ale mele, Angela Iagăr și Tatiana Budișteanu, a căror prietenie înseamnă mult pentru mine. În anii grei mi-au fost aproape, m-au sprijinit și încurajat și le mulțumesc pentru aceasta.

Te rogi pentru?

Adi și Iulia care în curând vor deveni părinți, iar eu desigur bunică, una tânără. Mă rog să fie sănătoși ei și copilașul lor. Mă rog și pentru Dani să rămână credincios Domnului și mă mai rog să termine școala de șoferi și să înscrie mașina ca să putem merge și după mama la Pestiș ca să vină și ea mai des la biserică și să îi luăm și noi pe alții, așa cum și pe mine de multe ori m-au luat alții cu mașina lor în drum spre casă.

Interviu realizat de Emi și Cristina Ciupe